

РЕШЕНИЕ

№ 9282

гр. София, 09.03.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 53 състав, в публично заседание на 09.02.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Полина Величкова

при участието на секретаря Йоана Владимирова, като разгледа дело номер **5096** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 126 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/ във връзка с чл. 28 от Закона за хазарта /ЗХ/.

Образувано е по жалба, подадена от „Ц.Б.С. - 2009“ ООД, срещу мълчалив отказ на изпълнителния директор на Националната агенция за приходите да издаде акт за прихващане и възстановяване на недължимо платени суми по подадено искане № 26-Ц-142/ 07. 03. 2024 г.

В жалбата се сочат подробни аргументи за незаконосъобразност на оспорения акт, като се иска неговата отмяна. В съдебното заседание оспорващото лице не изпраща процесуален представител.

Ответникът – Изпълнителният директор на НАП се представлява от юрк. Х., според когото жалбата е неоснователна и следва са бъде отхвърлена.

Съдът, като обсъди доводите на страните и събраните по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

Административното производство е образувано въз основа на подадено искане от дружеството с вх. № 26-Ц-142/07. 03. 2024 г. на основание чл. 129, ал. 1 ДОПК за възстановяване сумата от 57 500 лева недължимо платена такса по чл. 30, ал. 6 от ЗХ за поддържане на лиценз за организиране на хазартни игри.

Не се спори между страните, че дружеството "Ц.Б.С. - 2009" ООД притежава удостоверение за издаден лиценз за организиране на хазартни игри № 000030-10526/21. 12. 2023 г. на "Ц.Б.С. - 2009" ООД, за срок от 10 години, за игрална зала с адрес: [населено място], [улица].

В законоустановения срок и към датата на приключване на устните състезания административният орган не се е произнесъл по искането.

При така установените факти, съдът приема от правна страна следното:

Жалбата е процесуално допустима, като подадена от активно легитимирано лице – адресат на акта, срещу индивидуален административен акт, който подлежи на съдебен контрол за законосъобразност и в законоустановения срок.

Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

Компетентен да се произнесе по искането безспорно е изпълнителният директор на НАП съгласно чл. 17, ал. 1, т. 16 от ЗХ. Наличието на компетентност за разглеждане на подаденото искане е условие за прилагането на фикцията, уредена в чл. 58, ал. 1 АПК, че непроизнасянето в срок се счита за мълчалив отказ, подлежащ на съдебен контрол.

Страните не спорят по фактите, спорът е правен и се свежда до това дали е налице законово основание да се откаже възстановяване на заплатената от дружеството държавна такса по чл. 30, ал. 6 от ЗХ в размер на 57 500 лева.

Съгласно разпоредбата на чл. 30, ал. 6 /нова - ДВ, бр. 69 от 2020 г./ от Закона за хазарта в редакцията, приложима към датата на издаването на издадения лиценз за организиране на хазартни игри № 000030-10526/21. 12. 2023 г., за издаване и поддържане на лиценз за игри с игрални автомати със срок на лиценза 5 години се събира еднократна държавна такса в размер на 25 000 лв., когато игрите са организирани в населени места до 500 000 жители, и в размер на 50 000 лв., когато игрите са организирани в населени места над 500 000 жители. За издаване и поддържане на лиценз за игри с игрални автомати със срок на лиценза 10 години се събира еднократна държавна такса в размер на 100 000 лв.

Съгласно измененията на чл. 30, ал. 6 /нова - ДВ, бр. 69 от 2020 г., изм. - ДВ, бр. 108 от 2023 г., в сила от 01.01.2024 г./ от Закона за хазарта, за поддържане на лиценз за игри с игрални автомати със срок на лиценза 5 години се събира еднократна държавна такса в размер на 75 000 лв., когато игрите са организирани в населени места до 500 000 жители, и в размер на 150 000 лв., когато игрите са организирани в населени места над 500 000 жители. За поддържане на лиценз за игри с игрални автомати със срок на лиценза 10 години се събира еднократна държавна такса в размер на 150 000 лв., когато игрите са организирани в населени места до 500 000 жители, и в размер на 300 000 лв., когато игрите са организирани в населени места над 500 000 жители.

С § 18, т. 2 от ПРЗ на Закона за държавния бюджет /ЗДБ/ на Република Б. за 2024 г. е отменена разпоредбата на чл. 30, ал. 7 от ЗХ, която предвиждаше за хазартните игри, които се облагат с алтернативен данък по Закона за корпоративното подоходно облагане /сред които попада и процесната по аргумент от чл. 242, ал. 1 от ЗКПО/ да се събират само таксите по ал. 1/.

Съгласно § 22, ал. 1 ПЗР ЗДБ организаторите на хазартни игри с игрални автомати с лицензи, издадени преди 01. 01. 2024 г. /какъвто е настоящият случай/ дължат таксата по чл. 30, ал. 6 от ЗХ, в размер, определен по посочената формула: $A = B \times D$, където А е дължимата еднократна част от таксата; В е еднократната част от таксата по чл. 30, ал. 3 от ЗХ; С е общият брой месеци от срока на действие на издадения на организатора лиценз, а D е броят месеци на действие на лиценза, оставащи след 1 януари 2024 г. Според ал. 2 на същата разпоредба в случай, че срокът на действие на лиценза в месеци след 1 януари 2024 г. не изтича в края на календарен месец, определянето на общия брой месеци от срока на действие на издадения на организатора лиценз за целите на изчисляване на дължимата еднократна част от таксата по ал. 1 се закръглява надолу до края на предходния календарен месец. Според § 22, ал. 3 ПЗР на ЗДБ дължимата еднократна част от таксата, определена по ал. 1, се декларира и внася в срок до 28 февруари 2024 г. при условията и по реда на чл. 92 от ЗХ като образецът на декларацията се утвърждава от министъра на финансите в срок до 31 януари 2024 г.

С § 19-22 ПЗР ЗДБ се придава обратно действие на приетите изменения на чл. 30 от ЗХ, съгласно

които увеличените размери на еднократните държавни такси за лицензи са приложими и за организаторите на хазартни игри с лицензи, издадени преди 01. 01. 2024 г. Съобразно посочените по-горе разпоредби, на 21. 02. 2024 г. оспорващото дружество е декларирало и заплатило сума в размер на 57 500 лева, представляваща таксата по чл. 30, ал. 6 от ЗХ за месеците до края на действието на издадения му лиценз след 01. 01. 2024 г.

Според жалбоподателя макар и таксата да е законоустановена, тъй като разпоредбите, които я регламентират, са противоконституционни, същата следва да бъде възстановена като недължимо платена.

Настоящият съдебен състав не споделя възражението на жалбоподателя, че нормите на § 19-§22 от ПЗР на ЗДБ са противоконституционни. Държавните такси за поддържане на лицензи за хазартни игри са регламентирани в ЗХ в съответствие с разпоредбата на чл. 60, ал. 1 вр. ал. 2 от Конституцията на Република Б., тоест те са законоустановени. Придаването на обратно действие на нормата, предвиждаща заплащане на държавна такса в по-висок размер, не е противоконституционно, тъй като преследва легитимна цел, а именно: справедливо преразпределение на приходите от дейността и разходите за осъществяване на надзора върху хазартната дейност. В този смисъл в цитираното от жалбоподателя Решение № 5/ 11. 05. 2017 г. по конституционно дело № 12 от 2016 г. К. съд посочва, че мярката „...е средство за справедливо разпределение на разходите в обществото между тези, които в определена степен са привилегирани за своите приходи и следва да понесат и полагащите им се тежести. Никой не е защитен от такава тежест и нейното налагане, дори да има обратно действие въвеждащата я норма, не е задължително нарушаване на правната сигурност. Когато със законодателната промяна се преследва легитимна цел, за постигането на която са предвидени разумно обосновани средства, преценката за правилността на такова решение е изцяло на законодателя.“

Същото така в цитираното решение на Конституционния съд се посочва, че „...Както в правната доктрина, така и в съдебната практика се прави разграничение между обратно действие на закона, когато той преурежда юридическите факти от момента на тяхното проявление до завършен фактически състав, с който приключва едно правоотношение /ретроактивност *stricto sensu*/, и случаите, когато нововъведен правен режим преурежда за в бъдеще заварени правоотношения, които не са приключили /привидна, несъщинска ретроактивност - незабавно прилагане на закона/. В своята практика К. съд подчертава, че правилото за неретроактивност е проява на конституционните принципи за правова държава и законност, като приема, че хипотезата на прилагане на новия закон към заварено правоотношение не е равнозначна на обратно действие на новия закон“ /Решение № 12/11. 11. 2010 г., Решение № 9/ 1996 г., Решение № 10/ 2011 г./.

Конституцията не съдържа забрана за обратно действие на правните норми във всички области на правото, а тя произтича от върховенството на правото като конституционен принцип /чл. 4, ал. 1 от Конституцията/ и е приложима към хипотезите на ретроактивност *stricto sensu*, когато се нарушава доверието в правната система, правната сигурност и придобити права. Изрична забрана в този смисъл се съдържа единствено в чл. 5, ал. 3 от Конституцията по отношение на наказателните закони, които предвиждат нови или по-тежки санкции от отменените. Не е изключен ретроактивен ефект на закона в гражданскоправните отношения и той може да бъде обоснован с публичен интерес, особено ако става дума да правни норми, приети в процес на трансформиране на ценностния фундамент на обществото. Докато ретроактивност *stricto sensu* е допустима само по изключение, несъщинска ретроактивност е по правило възможна, когато законодателните цели не могат да бъдат надхвърлени от интереса на индивида в продължаващото действие на предишния закон. Незабавното прилагане на закона е съвместимо с принципа на закрила на правната сигурност, когато е подходящо и необходимо, за да бъде

постигната преследваната от закона цел.

В случая не са налице основания за възстановяване на платената такса от жалбоподателя по чл. 30, ал. 6 от ЗХ във вр. с § 22 ПЗР на ЗДБ, тъй като същата е била заплатена на валидно правно основание, като към момента на подаденото искане не са били налице основания, които да водят до частично или цялостно отпадане на дължимостта ѝ.

По изложените съображения съдът приема, че мълчаливият отказ на изпълнителния директор на НАП представлява законосъобразен административен акт, жалбата срещу който следва да бъде отхвърлена.

При този изход на спора в полза на ответника следва да бъдат присъдени направените по делото разноски. Поради това „Ц.Б.С. - 2009“ ООД следва да бъде осъдено да заплати на Националната агенция за приходите направените по делото разноски за юрисконсулт в размер на 200 /двеста/ лева, определен съгласно чл. 24 от Наредбата за заплащане на правната помощ във вр. с чл. 37, ал. 1 от Закона за правната помощ. Предвид разпоредбите на чл. 4, чл. 12 и чл. 13 от Закона за въвеждане на еврото в Република Б., посочената сума от 200 /двеста/ лева следва да бъде присъдена в размер на 102,26 евро.

По изложените съображения и на основание чл. 172, ал. 2 АПК Административен съд – София град, Второ отделение, 53 състав

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на „Ц.Б.С. - 2009“ ООД, срещу мълчалив отказ за издаване на акт за прихващане и възстановяване на недължимо платени суми по подадено искане № 26-Ц-142/ 07. 03. 2024 г.

ОСЪЖДА „Ц.Б.С. - 2009“ ООД да заплати на Националната агенция за приходите сумата в размер на 102.26 евро /200 лева/, представляваща разноски по делото.

РЕШЕНИЕТО може да бъде обжалвано с касационна жалба в 14-дневен срок от съобщаването му чрез Административен съд - София град пред Върховния административен съд.

ПРЕПИСИ от решението да се изпратят на страните.

Съдия: